

การรอกแตง แห่ง สวนกุหลาบ

ศาสตราจารย์ รินสุวรรณ เขียน
ข้าวตุ ภาพปก
นิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์ คำนิยม

กรรอกแดง แห่ง สวนกว้าง

ศาสพจี รินสุวรรณ เขียน
ข้าวตู่ ภาพปก
นิรันดร์ บัญจันทร์ คำนิยม

กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง

ศาสตราจารย์ วินสุวรรณ เขียน
นิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์ คำนิยม
ข้าวตู่ ภาพปก
พรกวีนิพนธ์ แสงสินชัย บรรณาธิการต้นฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2561

ราคา 148 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: ศาสตราจารย์ วินสุวรรณ
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ศาสตราจารย์ วินสุวรรณ.

กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

120 หน้า.

1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-4372-7

กรรมการผู้จัดการ ทีม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาติ งามวัฒนาจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม ณัฐชา กฤตนิรติศัย • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ตรีโรจน์ ไพบูลย์พงษ์ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา แสงสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • กราฟิก สุนัดดา เนตยานันท์ • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต พรชพร แก่นประกอบ พรทิพย์ ทองบุตร

เพลทที่ กรกานา พีรเพรส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันงั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กต 1

คำนิยม

งานวรรณกรรมที่ดีมีจุดมุ่งหมายสำคัญอย่างหนึ่งคือยกระดับจิตใจและอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ให้ตั้งงาม อ่อนโยน และเข้าใจชีวิตมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้เห็นโลกอีกด้านหนึ่งที่ตึงงาม เปรียบเสมือนเป็นยาขนานเอก ซึ่งรักษาโรคที่ซ่อนอยู่เบื้องลึกของจิตใจมนุษย์ให้หายขาดจากความหยาบกระด้าง หรือกำจัดสิ่งเลวร้ายที่เกาะกุมจิตใจให้มลายหายไป

นี่เป็นหน้าที่และภาระของงานวรรณกรรมที่ส่งผลต่อผู้อ่าน การเข้าใจทั้งสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็นด้วยการซึมซับเนื้อหาสาระของงานเขียนเรื่องนั้น ๆ จึงสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะต้องงานเขียนของชนชาติใดในโลกนี้ก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบ่มเพาะให้เด็กหรือเยาวชนได้อ่านวรรณกรรมที่ดี นั่นก็หมายถึงได้ปลูกฝังสิ่งที่ดีตั้งแต่เยาว์วัย โดยจะส่งผลในเวลาต่อมาเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น

ดังนั้น ถ้าจะบอกว่าวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง **กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง** ที่ได้รับรางวัลชมเชยจากโครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล "แวนแก้ว" ครั้งที่ 14 เล่มนี้กำลังทำหน้าที่ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นก็ย่อมได้

แม้ว่าปมเหตุของเรื่องราวใน **กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง** จะเป็นเพียงเรื่องระหว่างคนกับสัตว์ แต่เมื่อมองลึกเข้าไปในเนื้อหาสาระแล้วกลับตรงกันข้าม เพราะเนื้อหาได้สะท้อนให้เห็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือความเข้าใจระหว่างคนกับสัตว์และความเมตตาปรานีต่อกันนั่นเอง

ความเข้าใจ ความเมตตาอารี ความช่วยเหลือเกื้อกูล และการอยู่ร่วมกันอย่างพึ่งพาอาศัย สิ่งเหล่านี้มีใช้หรือที่เป็นพื้นฐานที่ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจ มิตรภาพ และสันติภาพขึ้นในโลกใบนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ก็ตาม เพราะฉะนั้น กระรอกแดงกับครอบครัวที่กระโดดโลดเต้นในนวนิยายเยาวชนเรื่องนี้จึงไม่เพียงแต่เป็นจินตนาการที่บอกเล่าผ่านตัวละครสัตว์ชนิดหนึ่งเท่านั้น แต่ยังซ่อนเรื่องราวที่ตึงงามไว้มากมาย

กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง อาจเป็นเรื่องราวเล็กๆ แต่ถึงกระนั้นก็ทำหน้าที่ยิ่งใหญ่โดยส่งสารหรือเนื้อหาสาระไปยังผู้อ่านทุกเพศทุกวัย ให้ได้รับรู้ถึงความสวยงามในเรื่องเล็กๆ เหล่านี้ เป็นถ้อยคำที่ซื่อสัตย์ใจของผู้่านให้ได้เห็นอีกด้านหนึ่งระหว่างคนกับสัตว์ ซึ่งเป็นด้านที่งดงาม อ่อนโยน และทำให้โลกใบนี้น่าอยู่มากขึ้น

ท่ามกลางสังคมโลกทุกวันนี้ที่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วและผู้คนที่ต้องเผชิญกับผลพวงแห่งการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทุกเวลานาที อย่างน้อยๆ นวนิยายสำหรับเยาวชนเรื่อง **กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง** เรื่องนี้ก็จัดตั้งหรือกระตุ้นความคิดของผู้ที่ได้อ่านให้เห็นด้านที่งดงามของชีวิตได้

นิรันศักดิ์ บุญจันทร์

บรรณาธิการและผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ศิลปะวรรณกรรม

thepaperless.co

คำนำสำนักพิมพ์

"กระรอก" สัตว์ตัวเล็กที่เด็ก ๆ ทุกคนรู้จักกันดี ที่บางคนอาจเคยเห็นหรือเคยเลี้ยง แต่เชื่อว่ามีอีกหลายคนที่ไม่เคยเห็นกระรอกตัวจริง โดยเฉพาะกระรอกในธรรมชาติ

กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง นวนิยายสำหรับเยาวชนรางวัลแว่นแก้วเล่มนี้จะพาไปรู้จัก "กระรอกแดงชล" สัตว์ท้องถิ่นของจังหวัดชลบุรี แต่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดีในหมู่คนเลี้ยงกระรอกทั่วประเทศ ติดตามชีวิตของกระรอกแดงสองพี่น้องซึ่งต้องผจญภัยหลายรูปแบบ ทั้งภัยจากมนุษย์และภัยธรรมชาติ เล่าผ่านมุมมองของ "มะพร้าว" กระรอกหนุ่มที่เห็นอะไรก็กว้างไกลและลึกซึ้งกว่ามนุษย์อย่างเราๆ เลียอีก

นอกจากเรื่องราวอันสนุกสนานจากการเดินทางของสองพี่น้องแล้ว เด็กๆ ยังจะได้เรียนรู้วิถีชีวิตของสัตว์ป่าที่ใกล้ชิดมนุษย์อย่างกระรอก และรู้จักพืชผลหลากหลายชนิดในสวนกว้างอันเป็นที่อยู่ของสัตว์น้อยเหล่านี้ หลังอ่านจบบางคนอาจนึกอยากเลี้ยงกระรอกน่ารักๆ ไว้ดูเล่น อีกหลายคนคงเห็นว่ากระรอกจะมีความสุขมากที่สุดเมื่อได้อยู่อย่างอิสระในธรรมชาติ และอีกจำนวนหนึ่งอาจคิดถึงคำถามเดียวกับที่มะพร้าวพระเอกของเราคิด นั่นคือ "อยู่ในกรงแคบ อึดอัด แต่ปลอดภัย กับออกไปผจญภัยในโลกกว้างแสนเสรีแต่อันตราย ชีวิตแบบนี้จะดีกว่ากัน"

ลองพลิกเปิดหน้าต่อไปแล้วค้นหาคำตอบพร้อมกันใน **กระรอกแดงแห่งสวนกว้าง**

นานมีบุ๊คส์

ของขวัญวันเกิด

.....

ตั้งแต่จำความได้ ฉันคือกระรอกตัวผู้ มีขนสีคล้ายแสงรอบดวงไฟบนท้องฟ้าเวลาจวนจะลับขอบฟ้ายามเย็น ขนหางฟูเป็นพวงสีเดียวกัน ยกเว้นตรงโคนหางจะมีสีเข้มกว่าเล็กน้อย ฉันอยู่กับน้องตัวเมียที่ขนสีคล้ายกัน แต่ของน้องสีเข้มกว่า โคนหางยิ่งเข้มมาก มนุษย์เลี้ยงเราไว้ในกรงตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ตั้งชื่อให้ฉันว่ามะพร้าว น้องของฉันชื่อมะม่วง ฉันเชื่อว่าตัวเองเป็นพี่ เพราะตัวโตกว่ามะม่วง แม้ฉันกับน้องจะอึดไม่เคยอด แต่เราไม่ได้มีความสุขอย่างที่ต้องการเลย เพราะอยากออกไปวิ่งเล่น ปีนต้นไม้ ใต้ทางมะพร้าวและกิ่งมะม่วง แล้วกระโดดไปยังต้นขนุนในสวนที่อยู่ไม่ห่างจากตัวบ้านของมนุษย์ที่เลี้ยงเรามานัก ฉันกับน้องอยากไปแทะกินผลไม้เอง ไม่ต้องให้มนุษย์มาเลี้ยง อยากอยู่บนต้นไม้สูง ๆ มากกว่าในกรงแคบ ๆ

เราเคยพยายามหาโอกาสหลุดออกประตูกรงเวลามนุษย์ยื่นมือเข้ามาวางผลไม้ให้ แต่ก็ออกไม่ได้เพราะเขาจะคอยกั้นไม่ให้เราออก อีกอย่างหนึ่งขณะนั้นเรากำลังหิว จึงสนใจผลไม้ที่อยากกินมากกว่า หลังกินอิ่มแล้วบางครั้งเราจะหลับพักผ่อน บางครั้งก็พยายามหาช่องที่พอจะลอดออกไปนอกกรงได้ แต่ไม่มีช่องกว้างพอเลย ฉันเคยบอกน้องว่า

"พี่อยากมีฟันแข็งแรงมาก ๆ จะได้กัดแทะกรงให้ขาด แล้วเราจะได้ออกไปอยู่ในสวนกว้าง"

"ฉันก็อยากมีฟันแข็งแรง จะได้ช่วยพี่กัดกรง เราจะออกไปตามหาพ่อกับแม่ให้เจอ"

กรงของเราถูกแขวนไว้ข้างบ้าน ฉันมักจะเฝ้ามองกระรอกหลายตัวที่มีสีขนเหมือนฉันกับน้อง วิ่งและกระโดดไปตามกิ่งมะม่วงบ้าง กิ่งขนุนบ้าง แล้วไต่ทางมะพร้าวไปแทะเปลือกมะพร้าวอ่อนเพื่อกินเนื้อหอมหวานข้างใน แต่ถูกมนุษย์ไล่เกือบทุกครั้ง ฉันเคยคิดว่าเมื่อโตเท่ากระรอกที่เห็นในสวน ฟันจะแข็งแรงจนแทะกะลามะพร้าวได้ ก็คงแทะกรงให้โหว่ได้ แล้วฉันกับน้องจะรีบหนีออกไปอยู่ในสวนทันที แต่พอโตแล้วฉันเคยลองดู พี่กรงแข็งแรง ถ้าขึ้นกัดแทะสุดแรง ฟันต้องหักแน่ ๆ

แทบทุกวันเมื่อฉันกับน้องมองไปในสวน เราต่างมีคำถามตรงกันว่า

"ตัวไหนเป็นแม่ของเรานะ"

แต่ฉันก็ไม่เคยรู้ความจริงจนบัดนี้ ถึงจะรู้หรือไม่รู้ฉันกับน้องก็อยากออกไปมีชีวิตอิสระเหมือนกระรอกเหล่านั้น ถ้ารู้ว่าตัวไหนเป็นแม่ฉันก็อยากถามว่าเรามาอยู่กับมนุษย์ได้อย่างไร ทำไมถึงไม่เลี้ยงลูกเองแต่กลับให้มนุษย์เลี้ยงเรา ตั้งแต่ยังเล็ก หรือว่าแม่ตายไปนานแล้ว มนุษย์จึงช่วยเลี้ยงแทน แต่สิ่งที่เราต้องการมากกว่าได้รู้จักแม่คือออกไปใช้ชีวิตในสวนกว้างที่มองเห็นผ่านกรงกัน อิสระภาพของเรา

วันหนึ่งมีมนุษย์ผู้ชายแปลกหน้าขับรถที่มีกระบะข้างท้ายเข้ามาจอดในเขตบ้านที่เราอยู่ เขาทักทายเจ้าของบ้านและพูดคุยกันหลายคำ และแล้วชายแปลกหน้าก็จ้องมาที่ฉันกับน้อง พูดด้วยเสียงค่อนข้างดังกว่าเจ้าของบ้าน

"กระรอกสวยดี พี่เลี้ยงไว้ชายหรือ"

"เปล่า รังมันหล่น เจ้าสองตัวนี้ยังเล็กมาก แต่ลืมตาแล้วพี่เลยเลี้ยงไว้"

"สวย สวย แบ่งให้ผมตัวหนึ่งได้ไหม" เขาพูดและมองฉันกับน้องด้วยสายตาไม่น่าไว้วางใจเลย

"อยากให้มันอยู่ด้วยกัน อยู่ตัวเดียวคงเหงาแย่"

"ผมชอบจิ้งกระรอกสีนี้ ตัวผู้หรือเมียครับ"

"ตัวผู้สีส้มอมแดง ตัวเมียสีส้มอมน้ำตาล"

"ถ้าอย่างนั้นผมขอซื้อทั้งคู่ได้ไหม จะเอาไปเป็นของขวัญวันเกิดให้ลูกสาว แกชอบกระรอกมาก"

"ลูกอายุเท่าไร"

"ห้าขวบครับ"

"เด็กเล็กขนาดนั้นเลี้ยงไม่เป็นหรอก ระวังจะโดนกัดหรือทำกระรอกหลุดกรง"

"ผมจะเลี้ยงเอง ถ้าไม่วางปุ๊กกับย่าของแกช่วยเลี้ยงได้ คนโตแปดขวบก็ฝึกให้เลี้ยงได้"

หลังจากนั้นทั้งสองคนได้ตอบกันไปมาหลายคำ ฉันจำไม่ได้ทั้งหมด จำแต่ที่มีคำว่า

"ได้ไหม"

"ไม่ได้"

"เท่านี้แล้วกัน"

"ราคานี้ไม่มีใครเขาขายหรรอก"

"ขอพิเศษให้ผมเถอะ เราคนกันเองนา"

ที่จริงแล้วฉันไม่เข้าใจคำพูดเหล่านั้นเลยตั้งแต่แรกที่เขาคุยกัน จนกระทั่งวันรุ่งขึ้นฉันเห็นสายตาแปลกๆ จากมนุษย์เจ้าของบ้าน เราสองพี่น้องได้กินมะพร้าวอ่อนอิมเป็นพิเศษ จนกระทั่งมนุษย์ผู้ชายแปลกหน้าเมื่อวานมาที่บ้านนี้อีกครั้ง เขายื่นกระดาษสีแปลกตาให้เจ้าของบ้าน สีคล้ายอะไรสักอย่างที่ฉันเคยเห็น เคยแตะแล้วคายทิ้ง อ้อ...นี่ก็ออกแล้ว สีคล้ายข้างในของเมล็ดมะพร้าว เคยได้ยินเจ้าของบ้านเรียกว่าสีม่วง ฉันเห็นไม่ถนัดว่าเขาให้ไปกี่ใบ พอเจ้าของบ้านยกกรงเราให้มนุษย์แปลกหน้า ฉันจึงเข้าใจที่เขาพูดกันเมื่อวานนี้ ฉันกับน้องไม่คาดคิดเลย ไม่คิดว่าเราจะถูกแลกเปลี่ยนกับกระดาษที่คงมีค่ามากสำหรับมนุษย์ ฉันไม่รู้ว่ามนุษย์แลกเปลี่ยนอาหารหรือ